

strand. Tankfull, men i själen nöjd, Kände hon öm-
ma makars fröjd Af så fällt tidsfördrif, Himmel ack!
sad' hon gif Skydd för ett menloft lif.

2.

Under fluggan i bet På en Gräswall så set,
Hon hörde späda Lambers let. Cucku galde i topp,
Sissan plockar en knopp, Allt andas lif och hopp;
Myran som lätta barret drar, Mente hon goda kraf-
ter har; Med sin ärliga man Lifsä trålar och han,
Sad' hon och hjertat brann.

3.

När hon satt just så här, Wacker, ömsint och
får Säg hon en långt bort kommande der, Med ett
liffneke rött, Solbränd, swettig och trött, Men glad
att wänligt bli mött; Sprang hon, tog barnet i sin
famn, Som wänligt kyfte hennes barm; Smög ur
buskarna fram, Lopp sin make i famn, Som i sin
sällhets hamn.

4.

Nu till aften det led, Dagens stjerna gick ned,
Och nattens mörker sakta Fred. Under skämsamma
ord. På det snöhvita bord, Blef snart en måltid
gjord. Silbunkar, litet smör och fiff, Säg man på
deras snygga diff; Andtlig lästes en bön, Hvilan
ljuslig och skon, Blef ömma makars lön.

T r e n n e

Wisor.

Den Första:

Den fattiga Modrens Sång wid sin lilla
Sons wagg.

Den Andra:

Gossen och Leksakerne.

Den Tredje:

Landt-Wisa.

Stockholm.

Trykt hos Pehr Elias Norman, 1836.

Den fattiga Modrens Sång wid sin
lilla Söns wagg.

Sof, min söta gosse! sof, Ingen fluga skall dig störa,
Ingen råtta skall få sof Minsta grand på golv-
wet röra.

2.

Sof! din Mamma sitter här: Hon för barnet
sitt skall waka; Medan Pappa borta är Från sitt barn
och från sin maka.

3.

Pappa går ifrån oss så; Vår, och lembar oss att
gråta! Gråt ej, söta barn! ändå: Dig din Mor ej
skall förlåta.

4.

Dig din Mor ej öfwerger, Om hon dödde än af
hunger. Gråt ej, bästa gosse! mer: Hör din Mam-
ma, hur hon sjunger.

5.

Mamma sjunger för sitt barn: Hvarför skall då
barnet flaga? Mamma nystar på sitt garn Och skall
kläder åt dig laga.

6.

Om ej barnet ger sig ro, Mamma från sin ger-
ning hindras. Hvar ska då wi arma bo? Hur skall
då vår hunger lindras?

7.

Sof min gosse! låt mig se, Hur du ligger sot,
och drömmar, Ser jag dig i sömnen le: Alla forger
jag förglömmar.

8.

Sof, min söta gosse! sof, Ingen fluga skall dig
störa: Ingen råtta skall få sof, Minsta grand på golv-
wet röra.

Gossen och Leksakerne.

En liten pilt jag bygga såg Ett skepp af flarn med flagg
och tåg: Åt hwad det fröjdade den lilla! Kom så en hög-
wis, trumpen man, Och skepp och flagg en dårskap
fann, Bewiste det — all fröjd förswan: Åt hwad
den wise gjorde illa!

2.

Till nya nöjen gossen lopp — I skålen såpan lö-
stes opp, Och bubblan stög så prägtigt skiftad. Den
wise skrek: hwad uselhet! Se bilden af din döds-
lighet! Och bubblan sönk, och gossen gret: Hwi blef
hans glädje så förgiftad?

3.

I öfverflöde i vår werld! Hur liten tack den
nit är wärd, Att sanningsglasat för oss hålla; Att gill-
ra med förnufts garn. — O! lemnom oss — wi äro
barn, Och våra leksaker och vårt flarn Låt oss i ostörd
lugn behålla!

Landt-Visa.

En lund, wid en bäck, Uti skugg af en häck, Der
satt en qwinna så menlös och täck, Med en stickson
i hand, Kastar ögat ibland På barnen som lekte wid